

dette, saa begynder der at være Mening i det. Men at det skulde være 8 Timers Arbejdsdagen, der er Skyld i Arbejdsløsheden, det tror jeg dog endnu ikke, at nogen har villet paastaa.

Venstres Ordfører pegede paa, at Løsningen skulde ligge i, at vi skulde udføre noget mere; thi naar vi gjorde det, forøgede vi Mulighederne for forøget Arbejde, og saa vilde der blive bedre Forhold. Maa jeg spørge Venstres Ordfører: Hvor er det, han mener, man har for lidt? Hvor mener man, at der er Trang til mere Indførsel og mere Udførsel? Jeg tror, at det ogsaa her gælder, hvad den ærede Ordfører sagde, at det er lige saadan i andre Lande som her, og at vi derfor ogsaa i den Henseende i nogen Grad maa regne med dette her.

Venstres Ordfører berømmede Jordbruget og talte om, at det var Industri-mændene og Handelsmændene, der manglede Udsyn og ikke førte Virksomhederne, som de skulde, og han talte ogsaa om, hvor store og gode Ting man havde gennemført i Vinter med Hensyn til Landejendommens Udstykning og Adgang for Smaakaarsfolk til at faa Jord. Nej, man har fra Venstres Side værnet om Jordbesiddernes Interesser. Man har ikke aabnet den Mulighed, der skulde aabnes, for at man kunde standse og begrænse Arbejdsløsheden, idet man gennem Ekspropriation sikrede sig Jord til en rimelig Pris, saa de ubemidlede Mennesker kunde begynde at dyrke denne Jord. Venstre har der vist sig karrig og smaalig, og man ved nu, at det i alt Fald ikke er derigenem, at man har søgt at raade Bod paa den herskende Arbejdsløshed.

Vi erkender, at der er Vanskelighed forbundet med at imødekomme Industriens Krav om Beskyttelse overfor Konkurrencen fra Landene med den lave Valuta. Venstres Ordfører var saa glad ved, at man havde reageret overfor de store Tantiemer. Fra Burmeister & Wain var der kommet Meddelelse om nogle Tantiemer paa nogle og 60 000 Kr., jeg husker ikke Tallet saa nøje, men det var et svimlende højt Tal. Jeg skal minde om, at i 1915, da vi her i Landet havde alle Vanskeligheder med at faa Brød, da Prisen steg, som den ikke tidligere var steget, uden nogen tilsvarende Stigning i Lønnen — den kom først senere —, og da Regeringen havde alle mulige Vanskeligheder at overvinde, var der i Jylland en Mand, der handlede med Korn og Foderstoffer, og som var med til at bestemme,

hvad det Korn, vi skulde bruge, skulde koste, og hvad de Foderstoffer, som Landbruget brugte, skulde koste. Denne Mand fik i 1915 1 Million Kroner i Tantieme, fordi han havde forstaaet at tjene saadan paa Handelen med Korn og Foderstoffer. Hvorfor reagerede man ikke den Gang overfor det? Hvorfor for man løs paa den radikale Regering, der vilde gribe ind og sige: Den Slags taaler vi ikke? Hvorfor sagde man ikke, at det var urimeligt, at denne Mand skulde have en saadan Avance og Indtægt? Nej, man angreb tværtimod Regeringen, fordi den greb ind i den frie Handelsomsætning. Man glæder sig i Dag over, at man efterhaanden er kommet til at faa Forholdene ordnet saaledes, at der nu ikke længere er Baand, der snærer som tidligere.

Jeg erkender, som sagt, at der er disse Vanskeligheder for Industrien. Jeg forstaaer ogsaa Regeringens yderst vanskelige Stilling, denne Frihedsregering, der erklærer, at en Mand skal blot handle, han skal ikke spørge Regeringen og andre, det bliver hans Sag, hvor meget han kan tjene paa sine Varer, det rager ikke os. Derfor er det yderst vanskeligt at hjælpe. Jeg forstaaer, at vil man begynde paa gennem midlertidige Importforbud, gennem midlertidig Beskyttelse at hjælpe en Industri, der er inde i Vanskeligheder, maa det være en selvfølgelig Sag, at det første, der maatte sættes i Scene, var gennem Socialiseringsforslag at have Kontrol med disse Virksomheder. Ingen vil dog mene, at vi skulde beskytte Industrier, der bagefter kunde give deres Driftsledere 50 000 eller 100 000 Kr. i Tantieme.

Det bevirker naturligvis, at Venstres Ordfører maa sige, at hele dette Spørgsmaal maa vi lade ligge, vi stikker Hovedet i Busken; det maa have sit naturlige Forløb, ingen kunstige Forholdsregler. At Statstidende vrimler af Annoncer med Konkursboer, kommer ikke os ved, vi Frihedsmænd, Landbruget, har det i Øjeblikket taaleligt. Jeg tror, det paa dette Omraade vil gaa som for nogle Aar siden, da Socialdemokratiet rejste Kravet om 8 Timers Dagen. Tanken blev da forkættet fra alle Sider. Man erklærede den for uigennemførlig, 8 Timers Arbejdsdagen vilde ødelægge Samfundet og maatte bekæmpes med alle Midler. Men jeg gad se den, der under denne Finanslovbehandling tør staa op og kræve mere end 8 Timers Arbejde, tør sige, at vi maa have en længere Arbejdstid for at komme ud af Vanskelighederne. Det vilde være det